

szüksége Szegednek és olyanformán ajánlja a terv megvalósítását, hogy a város három különböző pontján állítsák fel ezeket az iskolákat. Erre a célra a városnak 20 katasztrális hold földet kell adományoznia. A szaktanítók és tanítónők fizetését a közoktatásügyi miniszter a tárcája költségvetésének terhére elvállalja. Végül kérte a tanfelügyelő ebben az ügyben úgy a közigazgatási bizottság, mint a város vezetőségének támogatását, mert csak így tud majd eredményeket elérni a közoktatásügyi miniszternél. A tanfelügyelő jelentését a bizottság tetszéssel tudomásul vette.

Ezután a különféle bizottságok tagjait választották meg. A *fegyelmi választmány*-ba: Jászai Gézát, Kedacsic Károlyt, Kószó István dr.-t, Kruspér Pált és Rósa Izsó dr.-t, póttaggá: Végman Ferencet; a gyámügyi felbuzerálási bizottságba tagokká: Becsey Károly dr., Jászai Gézát, póttaggá: Jedlicska Béla dr.-t; az *erdészeti albizottság*ba elnökké: Végman Ferencet, tagokká: Becsey Károly dr.-t és Obláth Lipótot; a másodfokú *erdészeti hatóság*ba tagokká: Becsey Károly dr.-t, Jedlicska Béla dr.-t, Kószó István dr.-t és Rósa Izsó dr.-t, póttagokká: Jászai Gézát, Obláth Lipótot, Papp Róbert dr.-t és Szarvady Lajost; az *utadói bizottság*ba tagokká: Kószó István dr.-t, Obláth Lipótot, Rósa Izsó dr.-t és Turóczy Mihály dr.-t; végül az *adóügyi bizottság*ba Lázár György dr. polgármester elnöke alatt tagokká: Jászai Gézát, Kedacsic Károlyt, Obláth Lipótot, Perjéssy Lászlót és Rósa Izsó dr.-t, póttagokká: Papp Róbert dr.-t és Szarvady Lajost.

Jelenvoltak az ülésen Lázár György dr. polgármesteren kívül hivatalból: Taschler Endre főjegyző, Gaál Endre dr. tanácsos, Turóczy Mihály dr. tiszti főügyész, Faragó Ödön dr. tiszti főorvos, Koczor János katonai tanácsos, Pálffy József dr. árvászeki elnök, Szápár József dr. királyi ügyész, Kedacsic Károly pénzügyigazgató, Járossy Gyula királyi tanfelügyelő, Kruspér Pál államépítészeti hivatalfőnök, Bagáry Kálmán dr. gazdasági felügyelő és Jung Péter főállatorvos, a tagok közül Becsey Károly dr., Jászai Géza, Jedlicska Béla dr., Obláth Lipót, Papp Róbert dr., Perjéssy László, Rósa Izsó dr.

Történet harminc fillérről és egy kis családról.

(Saját tudósítónktól.) Pénteken éjjeltájban panaszkolta az ügyeletes rendőrtisztnek Schreiber György szegedi asztalosmester, hogy amíg este a családjával a színházban szórakozott, *betörték a lakásába*. Az Alföldi-utca 44. számú házban van a lakása; az udvarra nyíló ablakot betörték és azon keresztül bemásztak a szobájába. Az asztalon hevert egy skatulya, amelyből elloptak kilencvenkét koronát, egy duplafüdeli női aranyórát, aranykarkötőt és melltiüt. Az összes kára háromszázkilencvenkét korona.

A rendőrség megindította a nyomozást és szombaton délelőtt már kézrekerült a tettes. Cs. P. György szegedi állomás felvigyázó-gyakornok az asztalosmester tolvaja, aki beismerte a bűnét. A felvigyázó-gyakornok bejáratos volt az asztalosmester házába, pénteken délután is vendégségben volt nála. Este nyolc órakor követte el a lopást. Az ablakot egy darab fával betörte. A pénzt és az ékszereket elrejtette a Kisfaludy-utca 4. számú házban levő lakásán, ahol azokat megtalálta *Bapko* detektív. Szakáll József dr. bűnügyi kapitány a kihallgatás után szabadonbocsátotta a megtévelyedett embert. Lopás miatt megindult ellene az eljárás.

E jelentéktelennek látszó rendőri esemény mögött megható történet rejtőzik. A tolvaj nem gonosztevő-típus, amilyenel minduntalan dolga akad a rendőrségnek, hanem egy végzetes könnyelműség szánalmas áldozata. A könnyelműsége a legemberibb érzésből, a szerelemből fakadt. Cs. P. György huszonkét éves, egy évvel ezelőtt megnősült, most már három hónapos gyermeke van. Nagydobosi (Szatmármegye) illetőségű. Tanítónak készült, a tanítóképzőben, a negyedik osztályban azonban megbukott az egyik tárgyból. *Még állás nélkül volt, amikor megnősült.* K. Mariska mátészalkai leányt vette el feleségül. A leány unokanővére volt és gyermekkori vonzalom előzte meg az

egybekelésüket. Szerelmi házasságot kötöttek, — amint azt mondani szokás.

Cs. P. György öt hónappal ezelőtt az államasutnál kapott alkalmazást, mint állomásfelvigyázó-gyakornok. Szegedre rendelték szolgálattételre. A fizetése: *havonta hatvan korona*. Ebből kellett megélnie neki és a feleségének. Ebből kellett lakást fizetni, húst venni, ruházkodni és egyéb szükséges élelmiszert beszerezni. A legszükségesebb viszonyok között éltek. Néhány korona segítséget kaptak hazulról, amivel megtoldották a hatvan koronát. Ebből a pénzből azonban, bármilyen takarékosan is éltek, nem tudtak megélni. Adósságot csináltak, amit azonban még csak nem is törlesztettek.

Három hónappal ezelőtt, a legnagyobb nyomorúságban, gyermekük született. Ketten még csak elviselték valahogy a nélkülözést, a szülői fájdalom azonban égetőbb minden szenvedésnél. Kinlódtak, tépelődtek, nem hagyta nyugton őket a gyermekük sorsa. A mosolygás eltűnt az arcukról, kiveszett belőlük a fiatalság boldogsága, a jövőbe vetett hit, csak fájdalmat és reménytelenséget éreztek.

Pénteken már csak harminc fillérjük volt odahaza. Ebből kellett volna megélniük február elsejéig. A gyakornok délután eltávozott hazulról. Valami dolga akadt Schreiber asztalosmesternél. Az asztalon meglátta a skatulyát, benne a pénzt és az értéktárgyakat. Az éhező, nélkülöző családjára gondolt és megvillant az agyában a gondolat: el kell lopnia a pénzt és az értéktárgyakat. Épen kapóra jött neki az, hogy Schreiberék a színházba készülődtek. Az őrizetlen lakásban könnyű lesz behatolnia. A házból együtt távozott az asztalossal és a családjával. Az utcán ácsorgott egy negyedóráig, aztán beosont a házba, betörte az ablakot és ellopta a pénzt meg az értéktárgyakat. A lopott dol-

— Gyurka, — mondta ijedten — beteg vagy?

— Nem — válaszolta halkán a fiu.

— Hát mi bajod? Szerelmes vagy?

— Igen — mondta halkán a fiu.

Loránt káromkodott, szidta az asszonyt, a fiu befogta a fülét, Loránt ekkor elhallgatott, gondolkodott egy kicsit, azután hirtelen megszólalt:

— Gyurka!

— Tessék!

— Gyurka, hát én segítek rajtad... Innen úgy is el kellene most menned... Látogatóm jön... Adj ide egy névjegyet.

A fiu sietve vitt neki egy névjegyet.

— Ceruzát!

A fiu sietve huzott elő egy ceruzát. Loránt elvette a ceruzát, felkönyökölt az ágyban és a ceruzával ráírta a névjegyre:

— *Olga, itt küldöm a fiamat. Magának adom.*

A névjegyet betette egy borítékba, a borítékot leragasztotta.

— Tudod, hogy hol lakik? — kérdezte.

— Ki?

— Zádor Olga.

— Oh hogyne — mondta sietve a fiu.

— Persze, mert a lakása előtt szoktál ácsorogni. Számár. Tudom. Én is ilyen voltam. Hát elmegy hozzá. Beküldöd neki ezt a levelet. Ha a szobalány azt mondja, hogy még nem kelt fel, nem baj. Csak küld be a levelet. A többi nem a te dolgod.

A fiu habozott, ijedten és kételkedve nézett az apjára.

— Hát eredj — mondta Loránt. — Én látogatót várok. Este a Centralban együtt vacsorázunk. És ne félj.

A fiu elment. Lorántnak ekkor lelki-furdalása támadt, felugrott, vissza akarta hívni a fiut, de az már messze volt; külön-

ben is jött a látogatója, azzal foglalkozott és elfelejtette a dolgot.

Este a vendéglőben ott találta már a fiut a rendes asztaluknál. A fiu felállott, a fejét lehajította és a keze, amelyet habozva nyújtott előre, reszketett.

— Mi baj? — kérdezte Loránt.

— Semmi...

— De. Mi bajod?

— Semmi.

— Mondd rögtön, mi bajod.

A fiu felemelte a fejét, azután gyorsan újra lehajította és zavarodottan sugta:

— Semmi, apám... Csak... én... úgy szégyellem magam...

Loránt elnevette magát.

— Hja úgy? — mondta megkönnyebbülten. — Akkor semmi baj.

Jókedvűen ült le az asztalhoz, vacsorát rendelt, beszélgetett, a fiu is felmelegedett, vidám lett, kedves, szép estét töltöttek el így azután együtt.

Csütörtökön reggel Loránt az ujságok közül kivette a Krónika új számát és átlapozta. A második oldalon megakadt. *Loránt György*. Ez a név ütötte meg a szemét. Ijedten ült fel, belehajolt a lapba és dobogó szívvel kezdett olvasni. A fiu versei voltak. Négy vers. Mind: Olga...

Loránt elszomorodottan, rosszkedvűen kelt fel. Délután találkozott Timárral, a Krónika szerkesztőjével.

— Miért adtad ki azokat a verseket? — kérdezte haragosan.

— Mert jók. Mert nagyon jók.

— De én nem akarom, hogy...

— Tudom, hogy te nem akard!... Nagyon jól tudom!...

Loránt meglepetve nézett rá.

— Honnan tudod? — kérdezte. — A fiu mondta?

— Dehogy.

— Hát ki?

Timár nem akarta megmondani. Végre megsugta:

— Zádor Olga... Ő hozta el a kéziratot.

Nevetett és karonfogta Lorántot.

— Azt mondta, — sugta a fülébe — hogy irigykedel a fiadra.

Loránt káromkodott; azután gyorsan kihuzta a karját, köszönt és elment. Elhajtatott a fia lakására. A fiu nem volt otthon. A háziasszonya készségesen adott felvilágosítást:

— Vasárnap óta nem volt itthon, kérem alássan; csak fehérneműért küldött ide valami szobalányt...

Lorántnak keserű lett a szájaíze; megköszönte a felvilágosítást és elment.

— Az asszonynál van, — gondolta. — Tehát vasárnap óta az egyetemen se volt.

Fájt neki a dolog, elbusult rajta, mérgelődött, de azután megállapította, hogy egyelőre semmit se lehet tenni. Mit lehetne tenni? Nagy fiu. Nagy legény. Nem lehet becsukni. Várni kell. Vasárnap ugyanis eljön...

Vasárnap hiába várta a fiát. Egy hetilapban azonban három új versét találta. Elszomorodott és elhatározta, hogy most sürgősen csinál valamit. Hétfőn azonban el kellett utaznia, csak szombaton jött haza és ezen a héten már nem tehetett semmit. Vasárnap ugyanis jön a fiu...

A fiu nem jött. Néhány újabb vers jött. Loránt ekkor egészen elkeseredett és elhatározta, hogy most már okvetlenül tesz valamit. De ezen a héten megint mindenféle dolga volt és megint nem tett semmit. Vasárnap azonban a fiu még mindig nem jelentke-